

Crăințele

Theophile Raux(+)

Cetitorii ziarului „Universul” au putut vedea, către stăruitul lui Noembrie a. c., la rubrica morților, un anunt funebru, despre o persoană bine cunoscută concetățenilor noștri: „Theophile Raux”. Numele lui strălucește pe frontispiciul monumentalei scoli primare din cartierul Valea Viei, acest oraș; iar datorită celor ce se folosesc de roadele binetăcerilor lui îi obligă de a nu lăsa neobservat acest dureros eveniment, durere care nu se poate mărgini numai în cadrul familiei, care se repercutează și în sufletele celor ajutați de dânsul.

Mic de statură dar mare de suflet, voinic, bine legat, bine dispus, cum l'am văzut și la deschiderea anului școlar, nimenea nu putea bănuși sosirea acestui trist desnoșdământ atât de apropiat. Dragostea lui de patrie și de locul natal sau poate presunerea apropierea stăruștilor vieții l-au atras pe plaiurile frumoase ale localității în care a văzut lumina zilei, pentru că tot acolo să închidă ochii pentru totdeauna.

Toată lumea îl cunoștea ca pe om de situație materială înfloritoare, numărându-se printre marii industriași ai țării noastre, ceea ce așa și era de fapt; și mulți vor fi crezând că această stare materială se va fi datorit sau norocului de a se fi născut bogat sau șansei de a se îmbogăți, șansă care surăde orbește unora.

Trebuie să se știe însă că averea sa nu se datoră de cât muncii lui neîncetate, cinstei și priceperii lui, calității strălucite ale unui suflet mare și unui temperament ales.

S'a născut în anul 1854 din moșteniștii proprietari agricultori în localitatea St. Amande din centrul Franței, precum singur spune în autobiografia lui, schițată cu câteva luni înainte de moarte. Cursul primar l-a urmat în orașul natal. De la vârstă de 15 ani a plecat cu mama sa văduvă la Paris, unde urmă cursuri serale comerciale, căci zia luă la un birou ca funcționar. După isprăvirea serviciului militar făcut patru ani, în 1880 este trimis în România ca reprezentant al unei mari societăți franceze în industria lemnului. În această calitate luă atitudine de cinstit, că după zece ani, este însărcinat cu depline puteri ca să trateze toate afacerile ei industriale. Prin muncă și prin abnegație a ajuns să se așezească o frumoasă stare materială.

Ceia ce merită de scos în relief este alta latură a sufletului său: bunătatea și încurajarea operelor culturale. Împunătoare clădire a locuinței de școală amintit mai sus, care a costat peste cinci milioane de lei este opera sa și a distinsului său ginere d-l Iorgu Latu, un alt mare filantrop al orașului nostru. A ajutat populația școlară saracă din acest cartier în diferite chipuri la stăruința d-lui director Călin Grigorescu. N-a pierdut din vedere nici biserică noastră, deși era de altă confesiune, dovadă că înțelege să sprijine instituțiile cu caracter cultural obștești.

Cîntse se cuvine memoriei lui și pildă să servească viața lui de urmat de către mulți români care nu-și iubesc patria lor, așa cum Theophile Raux și-a iubit patria sa adoptivă.

Preot Gh. Vergescu

Sărbătoarea datinilor strămoșești

Drag norodul meu!
Ține datina străbună cu credința n. Dumnezeu.
E nevrednic cine-o uită...
[Vlăduț Vodă]

Societatea de lectură a elevilor liceului „Petru Rareș”, cu concursul liceului de fete, a organizat, Sâmbătă 19 Decembrie 1931, o serbare a datinilor strămoșești, la teatrul din localitate. Serbarea a fost ca un prolog și ca o demonstrație. Un prolog pentru seria sărbătorilor Crăciunului și Anului nou, când obișnuitele manifestări tradiționaliste se vor produce — ca de obicei — într-o atmosferă străină, în costume străine și cu obiceiuri străine; și o demonstrație pentru publicul orașului nostru atât de subtil, atât de ahtiat după tot ce e străin și atât de străin de orice manifestare cu caracter local, cu caracter neaoș românesc.

Lăudăm inițiativa domnului profesor A. A. Rotundu, președintele Societății de lectură a elevilor liceului! Căci nimic nu e mai potrivit astăzi, în această vreme turburată, de mare criză materială și morală, decât reînvierea datinilor noastre moștenite prin urgia veacurilor, a datinilor care, alături de credința în Dumnezeu, au fost pivotul de rezistență al sufletului și al culturii neamului.

neștru românesc — neam simplu de plugari, de cîmbani și de meșteșugari. (Știm că amintirea acestei nobile origini e o insultă și o umilintă pentru... obrazul subțire și pomădat al nobilei noastre elite. Dar totuși acestă adevărul: poporul nostru nu a avut boeri).

Programul serbarii a fost minunat întocmit și desfășurarea lui bine reușită. La început a vorbit părintele-profesor V. Vasiliu, foarte documentat, sprinten la vorbă și într-o limbă neaoșă, dovedească, despre originea și restul obiceiurilor de Crăciun și Anul nou. Conferința a fost cât se poate de bogată în exemple și cât se poate de interesantă. Pentru mulți ea a fost un izvor de cunoștințe pentru îmbogățirea materialului folkloristic și pentru edificarea în ceace privește originea acestor obiceiuri — unele mai vechi decât creștinismul și decât existența poporului român. Obiceiurile acestea sunt un indicu de latinitate a neamului.

După conferință au urmat recitări și coruri. Remarcăm aici darul și siguranța declamatorie a

elevii Vlădescu din cl. IV a liceului de fete.

Piesa de teatru — „In zile de Sărbători”, de Pr. P. Savin — s'a bucurat de un bine reușit succes. Elevii și elevele cari au interpretat relurile din această piesă au întrecut așteptările noastre.

Redarea vieții dela țară — a vieții celei adevărate — a fost originală și bine redată. Elevii și elevele interprete, s'au achitat de rolurile lor ca niște adevărați copii de țară ce sunt. Nimic prefăcut și nimic fals în atitudine și graiul lor. Și menționăm aici ca pe niște bune exemple: elevii Palade, Teodorescu, Zavai, Tănase, Radu, Comanescu, Putnaru, Azoitei, frații Ghîțescu și Petruț; și elevele Frunză și Vicol.

Serbarea a fost o desfășurare, pentru publicul nostru. Un eveniment și o notă de manifestare tradițional românească.

Încă odată laudă și felicitări tuturor celor ce au muncit pentru buna reușită a acestei sărbători a datinilor strămoșești.

Avântul

IARNA LA PIATRA

Așteptam cu nerăbdare venirea primei zăpezi ca să scriu pentru o gazetă din București, un foileton din care să răsară farmecul hibernal al acestui colț de provincie. Dar omatul a căzut cam din sărăcie, ca acreditivele Ministerului de finanțe, verdele brazilor s'a imbinat numai pentru scurt timp cu albul, ca în frizele lui Mincu și prea puțin au lunecat pe uliți soniile ușoare. Nici sus pe turn sau pe acoperișuri nu mai stă nealins vestmântul sub care neam deprins sa spunem povești la gura sobei.

Dar chiar dacă târgul și împrejurimile i-ar fi diapat temeinic într-o uriașă mantie de albastru, tot n'ar fi fost destule elemente de ordin vizual pentru câteva coloane de foileton. O tricromie de alb, de verde, de cenușiu sau albastru și atât tot... Căci pe cât se pare, nu s'a înfrupt

încă la Piatra nici măcar un început de sport iernatec ca prin munții Bavariei sau în Vosgi francezi. Cele câteva sănăuie care-și dau drumul din deal pe unele ulițe, unde municipalitatea s'a văzut nevoită să asțearnă rumegatura de lemn, negreșii că nu pot intra în sfera noțiunii de sport organizat.

Așa dar, iarna la Piatra nu înfrunzează prea multe aspecte și nici o viață intensă de societate, de cafenea sau de manifestări de artă; nu împlinește golurile mari ale nopților dinaintea și de după solstițiul de Decembrie. Monstrul cenușiu al plictiselei și crată colții și omul, făptură gregară, trece la masa verde a cărților de joc sau pe divanul moale al clevețirilor locale.

Negreșit, plictiseala nu e un rău specific al orașului de provincie. Ea apare și în inima

celor mai tumultuoase metropole și încă sub forme mult mai grave. Spleenul este una din acestea, și s'a ivit întâia oară în cetățile în care muzica nu amuțește niciodată și șampania curge ca miticul rău al uitării... După Nietzsche, oamenii sunt destinați să ajungă niște mașini și pentru aceea trebuie să-i deprinde de timpuriu cu plictiseala.

Poate mai degrabă cu munca! Însă cum și aceasta, pe vremurile astea de șomaj este un bun tot mai greu de găsit și tot mai prost răsplătit. Colectivitatea din orice târg, din orice sat ar trebui să înțeleagă imperios nevoia celor două mari binefaceri ale geniului uman: unda sonoră și imaginea vorbitoare într-o încăpăre de artă.

Joachim Botez

Sărbătorirea d-lui Negruzzi

d-l G. H. JUVARA

La 4 Decembrie a. c. Academia Română a ținut o sedință solemnă, sub prezidenția M. S. Regeș, pentru a sărbători pe doi dintre membrii ei, cari au atins vârsta de 90 ani: d-nii Iacob Negruzi și M. Sutz.

Primul dintre aceștia face parte din ultimii 6 supraviețuitori ai Junimii, fiind însă mai în vârstă decât ceilalți. Ultimii junimiști sunt următorii: trei la Iași (C. Moisner, A. C. Cuza ei A. I. Philippide) și trei la București (I. C. Negruzzi, Pop-Florian și încă unul al cărui nume imi scapă). Dintr-unul, d. Negruzzi este cel mai în vârstă și totodată singurul în viață din cei 5 membri—fondatori ai cnaclului ieșan de pe vremuri. Mai mult încă: d-sa este primul director al Convorbirilor literare (titlul revistei

tot d-sa l-a găsit).

Născut în 1842, d. Negruzzi este fiul marelui scriitor Costache Negruzzi. După ce și-a făcut studiile la Iași și Berlin, la 1864 fu numit profesor de drept comercial la Universitatea din Iași. La această dată putem spune că bazele „Junimii” sunt puse de către Titu Maiorescu, P. P. Carp, Th. G. Rosetti, V. Pogor și d-sa. Numele Junimea se datorește lui Th. Rosetti.

Când Convorbirile literare apar la 1 Martie 1867, d. Negruzzi ia direcția acestei reviste și o păstrează timp de 29 ani, prin urmare în epoca cea mai înfloritoare a ei. Direcția convorbirilor trece apoi la Ion Bogdan (1896—1907), d-lui prof. S. Mehedinți (1907—1924) și în fine d-lui prof.

Al Tzigara—Samurcaș.

În 1881, d. Negruzzi este ales membru al Academiei Române.

În 1885, d-sa trece la Universitatea din București, ocupând catedra vacantă în urma morții lui V. Borescu, — catedră pe care o ocupă până la 1897. Cu ocazia venirii în București, și redacția convorbirilor trecu în Capitală, cu toată opunerea tăcută de N. Gane.

D-l Negruzzi a scris foarte mult în toate genurile: poezii lirice și epice, satire politice, un roman (Mihai Vereanu), chiar piese de teatru.

A mai scris opere și reviste, cari au avut succes pe vremuri. Dar aceea ce va rămâne din opera lui — afară de reușite Copii după natură — sunt Amintirile dela Junimea și Dicționarul Junimii: în ele d. Negruzzi ne descrie atmosfera veselă a întrunirilor literare — în unele locuri ale amintirilor — viața patriarhală a Iașului de odinioară. Aceste două lucrări vor

Semnnele vremii

de N. Pascu

Din frământările de azi răsar, pentru cine vrea să înțeleagă, în vătauri de mare însemnătate.

S'a încercat de actualul guvern să se treacă o parte din greutatea bugetului (1/2 din leașa învățătorilor) pe seama comunelor și județelor.

Lăsăm la o parte dreptatea cauzei susținută de muncitorii școlai; orice neajuns, orice nedreptate făcută lor, este o lovitură adusă școlai, care, orice s'ar zice, reprezintă flacăra luminării pentru toți. Dar voiesc să atrag atenția asupra îngrijorării ce a cuprins pe toți reprezentanții dascălimei — ecou al panicii aș putea-o numi — stărnită de măsura ce era s'o ia guvernul de a se lăsa o parte din plata salariului asupra autorităților locale.

Din ce pricină a pornit această îngrijorare? De ce această neîncredere în autoritățile locale? Oare dacă comunele și județele nu-și pot acoperi bugetul, statul și-l poate? Nu mai exista în nici o țară din lume acest sistem de sarcini și plăți? Nu trebuie să se îngrijească autoritățile locale de hrana sufletului și luminarea minții cetățenilor? Ba, eu cred că aceasta ar trebui să fie prima lor grijă.

Nu mai că două sunt păcatele care ne înspăimântă mai mult: 1) Este slaba conducere administrativă a celor ridicați prin politică (în înțelesul greșit dela noi) în fruntea treburilor publice și cu urmările ei: Ori lipsă de pricepere și de autoritate, ori risipă.

2) O concepție greșită, urmă de puțină cultură și civilizație, că după ce ai cersit votul cetățenilor lingusindu-i, devii stăpânul lor. Tot ce se face, tot ce se dă din banul public, par'că ar veni din banul propriu, din punga d-lui primar sau d-lui prefect. Cui vrea dă, cui nu, are destule mijloace de șicana, umilire sau chiar rășpunare. Și apoi ce vreau aceia fac, căci au sprijin la centru. De aceea vedem ori lipsă de autoritate, ori abuz de autoritate.

Și dacă e adevărat că fiecare, țară, fiecare popor își are autoritățile care le merită, fiindcă le suportă, așa cum sunt, vna se răstrange tot asupra noastră. De aceea, cred, că nu-i destul să alergăm la adăpostul mai depărtat al statului, care poate fi deocamdată mai bun, dar răul trebuie vindecat acolo unde-l găsim și ne lovim de el,

continuarea în pag. 11-a

rămâne: ele sunt izvoare sigure și obiective pentru aceia cari în viitor vor cerceta cea mai rodnică epocă a culturii românești, — Junimea

Ales în camera din 1871—1875, d. Negruzzi — ca și ceilalți junimiști — a îmbrățișat ideile conservatoare. De atunci a fost deseori ales în Parlament. Două atitudini ale d-sale merită să fie relevate:

1) Când s'a discutat taimoasa „Petiție dela Iași” a lui Gr. M. Sturdza, d. Negruzzi (împreună cu V. Pogor) a fost contra pedepsei cu moartea. Totuși într'un interview (publicat în Adevărul literar din 29 Nov 1931), d-sa pare a recunoaște binefacerile acestei pedepse.

2) Când cu revizuirea art. 7 al Constituției, d. Negruzzi a combătut chestia evreilor la Camera. Aceiași atitudine au avut-o la Camera junimistul Maiorescu și liberalul desident V. Conta, iar la Senat junimistul V. Alexandri.

continuare în pag. 11-a

Semnele vremii

continuare din pag. 1-a

oricât de grea și neplăcută ar fi această sarcină.

Ne trebuie o administrație dreaptă, clar văzătoare a nevoilor, și puterilor cetățenilor; sarcinile împărțite drept și bună gospodărie, deosebită grijă în cheltuirea banului public.

Să se îndepărteze vanătoria politică după demnități! Capacitate, dovezi practice și mai ales conștiință manifestată la acei din fruntea autorităților care îndeplinesc un mandat, o însărcinare publică cu toată grija unui bun „părinte”. Aceasta o vrem, aceasta să o cerem! Nu avem o astfel de administrație, sau n'am avut-o, dar trebuie să o avem, căci mai degrabă sau mai târziu și învățământul nostru, în dezvoltarea lui, tot aici va ajunge, la sprijinul autorităților locale.

Nu poți fugi de greu, căci el te urmărește.

Cetățenii trebuie să-și deschidă ochii, iar școala să lumineze și în afara zidurilor ei.

În aceste vremuri de vot universal, de entuziasm democratic, mulți falși iubitori de popor se vor arăta, mulți aventurieri vor turbura mințile și vor vâna frâiele conducerii. Semnele le avem. Școala, mai ales acum este chemată să joace un mare rol: Să fie flacăra aprinsă. E o datorie!

N. PASCU, profesor

D-l Octavian Goga

a împlinit 50 ani de viață.

Parlamentul român, societatea scriitorilor, a artiștilor, oamenii politici, etc... au sărbătorit dăruinzi pe d-l O. Goga—poetul de neîntrecută simplitate românească și neîmărmuit patriotism, ziaristul de viguroasă polemă și omul politic de real talent, pătruns de bune și laudabile intenții—cu ocazia împlinirii a 50 de ani de viață.

A fost un prilej unic în viața noastră obișnuită: intelectualitatea românească și-a dat mâna cu politicianul, într-o sărbătorire inteligentă a talentului și a creației unui mare poet.

Ajutoare pentru elevi

La liceul „Petru Rareș” din localitate, s-au dat cu prilejul vacanței Crăciunului, ajutoare la elevii săraci, constând din manșete, haine de uniformă, ghete, flanele, ciorapi, — în sumă de 10.600 lei.

Au contribuit pentru aceasta, Comitetul școlar cu suma de lei 7400, Societatea de ajutor mutual a elevilor cu 1100 lei, Societatea de lectură a elevilor liceului, din beneficiul rezultat în urma festivalului dat la 19 Decembrie în sala teatrului, a contribuit cu suma de 2100 lei.

Cu aceste sume s-au acordat ajutoare, în natură, la 20 elevi săraci.

Opera este demnă de imitat.

În ziua de 13 Decembrie a. c. a avut loc alegerea ca decan al baroului local a d-lui avocat E. Krculescu, ales cu majoritate de voturi.

Sărbătorirea d-lui Negruzzi

continuare din pag. 1-a

Activitatea rodnică și neobosită a d-lui Negruzzi, rolul pe care l-a avut în viața Convorbirilor, îi crează o aureolă de care poartă hăndru: printre puținii academicieni într-adevăr nemuritori, bătrânul junimist figurează de mult; încă din viață, el aparține istoriei literaturii noastre. Acolo, alături de marile figuri pe cari Junimea le-a dat culturii românești, alături de Majorescu, Conta și Xenopol, alături de Eminescu, Creangă și Caragiale, numele lui Iacob Negruzzi amintește astăzi celor mai tineri mărturie unei epoci și străduințele unei generații.

G. H. Juvare

CA MUSCA LA ARAT

— În jurul unei telegrame —

În lupta aprigă ce s-a dat în parlament pe chestia salarizării învățătorilor s-au relevat fapte și intenții de o deosebită importanță. Întreg guvernul s-a văzut solidar cu concepția ciocoiască a boierului dela Breasta. Despre majoritatea parlamentară nu se poate vorbi, într-un cât trebuia să fie sclavă acestei concepțiuni.

Norocul învățătorilor a constatat în afundarea demnă—d-lui I. Petrovici—fost ministru de instrucție, și a înfrângerii opoziției care prin glasul autorizat au apărut cu dăruire cauza deapă a învățământului primar. Onoare lor! Îar învățătorii vor ști să le dea respectul cuvenit. Cu câtă demnitate, s-a dus această luptă! Nici ambiții de partid, nici motiuni de neîncredere, totul numai pentru salvarea învățământului. Deci rezultatul luptei a fost biruința opoziției și înfrângerea guvernului, prin retragerea proiectului dezastruos. Doi deputați majoritari abia răsuflând, de clipele dureroase ale căldurii prin care au trecut, ce credeți că au făcut? Întocmai ca și musca la arat! S-au așezat pe jugul opoziției, s-au bătut o telegramă cam în felul acesta „cauza învățătorilor câștigată”. S'apoi sună telefoanele prin județ să audă bieții învățători biruința domnilor depu-

tați. Parcă învățătorii dorm în beznă satelor și nu știu ce s-a petrecut în metropola tuturor fără delegații. Dar verba canticului: „ca nu-i frumos pe cât e de jalnic”, p-ntru d-nii deputați desigur. Și iată de ce. Întâi că sclavii niciodată nu pot fi liberi în manifestările lor și al doilea pentru că unul din semnatarii telegramii am auzit că a fost cerut în parlament achitarea drepturilor pensionarilor și ne miră acest lucru că deși în vârstă, să treacă așa de curând în rândurile lor. Din partea memoriei se poate acest lucru, pentru că a uitat că colegii lui n'au mai primit salariul tocmai dela 1 Iulie. Iar al doilea semnatar care face parte din grupul, hai să zicem „Marin Stănoiu” care a batjocurit pe preoți și învățători în parlament cu această ocazie, ni se pare curios cum s-a despărțit așa tam ne sam de concepția grupului și să bată toba — pardon — telegrama, că ne-a salvat cauza? A trecut Duminica Mare domnilor, știți, când v'ăți ales! Mai domol cu asemenea vitejii, dear noi știm „că n'urma războiului mulți viteji se arată”. Vitejii să v'o arătați umblând pe la ministerul de finanțe zilnic și să cereți achitarea salariilor neplătite de atâta timp și după ce-ți vedea că am primit salariul,

vom da noi telegramă de mulțumire către d-voastră. Dar până atunci!?! La ceretăci învățătorii din jud. Ciuc au primit salariul pe Octombrie încă din Noiembrie. Cum? Dacă nu știți cum, adresați-vă d-lui profesor Panainte Popovici și are să vă spun cum se corpată acreditările.

Când preoții n'au primit salariul de pe Iulie, iar o parte din învățători pe Septembrie, când atâția funcționari asteaptă cu nerăbdare mizerabilul salariu; când fiecare dorește să petreacă Sf. Sărbători în veselia Nașterii Mântuitorului împreună cu copiii lui, apoi, faptul de a te lăuda cu munca altora, când tu nu ești în stare să faci nimic: în timpurile acestea de suprasensibilitate, constituie o știre la adresa celor vizati în telegrama dată.

Și ca să nu vă fie cu supărare aceste rânduri, dovedite-ne în mod cavaleresc, că știți să îndurați mizeria salarizării ca și noi; adică mai pe înțeles, că n'ati venit de Crăciun acasă cu diurnele parlamentare încasate la zil.

Și atunci, desigur că ne-am împăcat!

Verax

Un cămin model

Sufletele mari, ce se străduiesc din răspuțeri să vie în ajutorul vârstărilor celor săraci, sunt: Doamna și Domnul Const. Vasiliu-Bolnavu.

Pentru că să poată oferi adăpost și hrană studenților săraci și silitori, oamenii acestia binefăcători, au înființat, prin diferite orașe, cămine; unul din aceste opere este și căminul model din București — Piața Amzei 5.

Când intri în dormitoare în care au odihna 140 de studenți, rămâi uimit de curățenia care-ți desfată ochii, privind la lămpieră de olandă albă, ca lu-gii de zăpadă. Sălile de baie sistematice cu instalație modernă, calorifer; o sală de lectură unde studenții își fac meditația. Biblioteca și cancelaria, antreurile, etc. toate cu parchet pe jos.

Când intri în sufragerie, ai impresia că te găsești într-un restaurant de primul rang, din capitală. Se servește o masă foarte bună; trei feluri la dejun trei seara, prăjituri și fructe.

Acest cămin va purta numele acestor mărinimoși donatori și din venitul cerl posedă va trăi, ca din generație în generație să preaslăvească pe D-na și D-Constantin Vasiliu N. Bolnavu, al căror nume va fi săpat în sufletele acelor care și-au format o carieră ca mijloc de existență în viață.

Dumnezeu să-i aibă în pază și să le preamărească bunătatea și dărnicia.

Aneta Prof. V. Trifu

Carol Zani

S'a remarcat odată în ziarul nostru că pe această vreme de criză generală, când toate lucrările și întreprinderile stagnează, în orașul nostru se clădește. Și se clădește cu frenetă — cu patimă. Orașul se transformă an de an, din temelie.

Sufletul acestei companii de lucru este vrednicul și cinstitul antreprenor Carol Zani. Căinele ne atrage atenția că el este, într-o măsură, chiar fermentul acestor lucrări edificatoare. Aceasta prin destoinicia lui, prin trădarea lucrărilor și prin conștiința lui desăvârșită.

Domnul Carol Zani este un antreprenor care va rămâne ca simbol în evoluția edificării a orașului nostru.

Un invalid ce poartă schia

în trup, dela război

La spitalul din localitate a fost operat un invalid de război, scotându-se o schia din coapsa stângă, pe care o purtase, sârmanul, ca anuntire dureroasă din vremea războiului, din luptele dela Pradeals-Bușteni (Poiana Tapului), cu regimentul 55 Infanterie, comp. 9-a (căpitan G. Lăceanu).

A fost în diferite spitale militare și nefacându-i radiografia s'a crezut că rana e vindecabilă, deși era dureroasă.

După ce s'a prezentat comisiei de revizuire, care l'a trimis din nou în spital la București, rana devenind mai dureroasă, fără vindecare s'a întors la Piatra-N. și aici la spitalul local, d-l doctor Marin i-a extras bucata de schia în mărime de aprox. 2 cm., salvându-i viața.

Conferința d-lui Gh. Murgu

Cunoscutul publicist și conferențiar Gh. Murgu a vorbit Duminică 20 Dec. c. despre „Sentimentul Patriei”. Conferențiarul s'a ocupat de o chestiune, care pare a fi astăzi perimată deși există acest sentiment în sufletul fiecărui popor. A arătat cum știu celelalte popoare să-și iubească patria și iubirea de de patrie la poporul român. Între naționalismul german și cel francez există o mare deosebire. Primul popor își manifestă dragostea de patrie sgomotos și cu zăngănitul armelor, pe când poporul francez cultivă patria în cadrul fiirei al teritoriului său. Sentimentul patriei și a naționalismului nu exclude umanitatea și nici nu periclitează pacea, atunci când poporul va căuta să se cunoască și să se stimuleze reciproc.

Publicul nostru dealfel s'a distins și de această dată prin absența lui totală. E trist, când un conferențiar cunoscut trebuie să vorbească în fața scaunelor goale și a unui auditoriu absent.

E așa de trist că ne vine în minte să stătuim pe harnicul părinte Măsașă să nu se mai obosească degeaba. Pierreții noștri sunt retractorii incoerenti oricărui manifestare culturală. Vom arăta într-un articol viitor caracterul vieții locale. Și atunci va vedea și părintele Măsașă că... nu face să te obosești cu nimic în acest oraș care zace într-o abrupție neroadă.

Mănăstirea Bistrița

Dănuți, un grup de excursioniști se întorceau dela Mănăstirea Bistrița, încărcăți de cele mai frumoase mulțumiri sufletești — în totdeauna, în locaș sfânt, de vechimea mănăstirii Bistrița, este un reconfortant moral, desul de puternic. Este simbolul trecutului și cetatea credinței strămoșești. Este depozitarul sufletului străbun.

Inscriptii vechi—de 500 ani—îți vorbesc despre cliitori, icoane cu pictură bizantină îți talmăcesc originea credinței, ziduri groase pe 2 metri îți arată trănicia și soliditatea în curgerea veacurilor.

Pe deasupra tuturor acestora, te întâmpină o mână de călugări cuvioși și blânzi, în fruntea cărora stă părintele Ghenadie, sufletul acestui liniștit locaș—un destoinic și neobosit creștin și gospodar.

Vitrina Bibliotecii:

— AU APĂRUT —

- Cezar Petrescu „Baletul Mecanic” roman 2 vol. Lei 140
Ionel Teodoreanu „Fata din Zlateaust” roman, 2 volume Lei 150
I. Minulescu „Bărbierul Regelui Midas” Lei 45
Liviu Rebreanu „Metropole” Berlin-Roma-Paris Lei 90
Radu D. Rosetti „Eri” (Eminescu, Caragiale, Gorun, Urechie, etc.) Lei 80
Lucian Blaga „Eonul Dogmatic” Lei 90
Tudor Vianu „Arta și frumosul” Lei 100
Franz Werfel „Cazul judecătorului Sebastian” Lei 60
F. Dostoievsky „Idiotul” roman, 2 volume Lei 160
Pitigrilli „Vegetarianii Amorului” Lei 60
Pitigrilli „Atentatul la Pudoare” Lei 55
Leonhard Frank „Frate și Soră” Lei 55
Cezar Petrescu „Kremlin” roman (colecția Rosidos) Lei 25
Ion Călugăru „Omul de după ușă” roman Lei 25
George Mihail Zamfirescu „Madona cu trandafiri” roman Lei 60
Vladimir Corbascu „Ninoni” roman Lei 70
Nicolai Iorga „Memorii” vol. III, IV, V Lei 350

„Biblioteca Românească” Vasile Ionescu Piatra-Neamț

unde se găsesc de vânzare toate NOUTĂȚILE, ACORDĂ RABAT la cărțile literare.

MARE REDUCERE DE PREȚURI la toate articolele, cu ocazia sărbătorilor.

Știri locale

În ziua de 25 Decembrie a. c. (prima zi de Crăciun) Casa Națională „Regina Maria” organizează un frumos festival artistic literar.

La Administrația financiară locală, pensionarii și văduvele de război, care n'au primit pensile de mai multe luni s-au dedat la manifestări ostile în cursul săptămânii trecute. Cu ajutorul poliției, mulțimea a fost liniștit, împărșiiindu-se.

Cele mai frumoase jucării și Cadouri de Sf. Sărbători și anul nou se găsesc de vânzare cu prețuri efine numai la Librăria Românească V. Ionescu — de sub teatru.

D-l Major Eugen Hociung, Comandantul Legiunii de jandarmi Neamț, a plecat în inspecție în județ. În tot timpul lipsei d-sale, conducerea legiunii o girează d-l Capitan Craioveanu.

Cercetăsești

Înștiințare

Membrii secțiunii cohorței de cercetăși „Ceahlăul” din localitate sunt rugați a se întruni în adunare generală anuală, Duminică 27 Decembrie a. c. conform art. 15 din statutele și regulamentul de organizare și funcționare a cercetășiei.

Locul de adunare la liceul „Petru Rareș”.

Adunarea generală are dreptul să aleagă un delegat în comandamentul cohorței și un censor.

Să tacă propuneri în legătură cu nevoile locale.

Să ia act de raportul de activitate al cohorței și să aprobe gestiunea cohorței din cursul anului trecut.

Dacă la prima convocare nu se întrunește cel puțin o treime din numărul total al membrilor, adunarea se va amâna pentru Duminică următoare când se va ține cu orice număr de membri.

Comandantul Cohorței „Ceahlăul”

N. PASCU